

lidt mere for de spiseforstyrrede, end der tidligere er blevet gjort, og det hilser vi velkommen.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor fru Karin Nødgaard med det udgangspunkt, Dansk Folkeparti normalt har, ikke er med i vores forslag til vedtagelse, som vil indebære, at man ligestiller fysiske sygdomme og psykiske sygdomme. Hvad er baggrunden for, at Dansk Folkeparti ikke kunne tilslutte sig vores forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Karin Nødgaard (DF):

Jeg var lidt inde på det i mit eget spørgsmål til fru Lise von Seelen tidligere, at jeg måske synes, at det forslag, der ligger fra den anden gruppe, ikke indeholder nok omkring det forebyggende arbejde, som jeg anser som værende så utroligt væsentligt for det her, så vi netop måske en dag kunne sige, at det slet ikke er nødvendigt at behandle spiseforstyrrelser, for de findes ikke. Det ville jo være det optimale. Jeg ved godt, at det nok ikke er realistisk, men at få reduceret antallet ved et godt forebyggende arbejde vil jo være optimalt, og der synes jeg faktisk, at vores forslag lægger noget mere op til det.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg vil godt indledningsvis sige, at jeg er meget enig med fru Karin Nødgaard i den meget store vægt, hun lagde på det forebyggende arbejde. Det synes jeg er et godt udgangspunkt, og fru Karin Nødgaard nævnte også indsatsen i skolerne over for de enkelte elever, også over for eleverne, før de, om jeg så må sige, bliver egentlig syge.

Det er jeg også meget enig i, men er fru Karin Nødgaard så også enig med mig i, at hvis det for alvor skal blive til noget, så kræver det også et statsligt engagement, f.eks. i form af målrettet økonomi til det her formål eller generelt forbedrede økonomiske vilkår for folkeskolerne og kommunerne?

Kl. 11.15

(Kort bemærkning).

Karin Nødgaard (DF):

Jeg vil absolut ikke afvise, at der også er økonomi indblandet i det her, men der er også noget med vilje, der er noget med initiativ, der er noget med vidensspredning, og det er jo noget af det, vi har fremlagt i vores forslag til vedtagelse. Jeg synes, det er så utroligt vigtigt, at folk ved, hvad det drejer sig om.

Jeg tror, at hvis jeg i min hverdag som skolelærer havde haft nogle bedre redskaber, også havde haft et kriseberedskab, som jeg havde det f.eks. i forbindelse med et dødsfald, der skete i min klasse, i forbindelse med spiseforstyrrelser, så havde jeg måske haft det lidt nemmere, og derfor ser jeg en oplagt mulighed for, at man på en eller anden måde får nedsat nogle grupper til at beskæftige sig med det.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Under andre omstændigheder kunne vi nu have taget en debat om kommunernes økonomi. Det lader vi så ligge den her gang, ikke? For jeg synes faktisk, at det her er vigtigt.

Det, jeg vil spørge fru Karin Nødgaard om, er, om Dansk Folkeparti kunne forestille sig, at det her var noget, som man fra statens side kunne gå ind i, også ved, om jeg så må sige, økonomisk at opmuntre kommuner og skoler til at tage den slags initiativer, for hvis lærerne skal bruge timer på det her, kan man jo risikere, at det er timer, der ikke bliver brugt til undervisning.

Der synes jeg så også, at fru Karin Nødgaard skulle tage en snak med både sit eget partis uddannelsespolitiske ordfører og måske hr. Bertel Haarder, sådan at vi kan blive fri for, at det eneste succeskriterium for skolelærere er, at de skal undervise i flere timer. For som fru Karin Nødgaard jo udmærket godt ved, stilles der andre krav til skolelærere i vores tid, og det er vigtigt, at der også er tid til det.

(Kort bemærkning).

Karin Nødgaard (DF):

Jeg mener afgjort ikke, at der skal tages tid fra undervisningstiden som sådan. Jeg mener sagtens, man kan lave det sideløbende, og jeg har også i min ordførertale prøvet at lægge vægt på, at hvis man på tværs af et lokalområdes skoler kunne nedsætte en arbejdsgruppe, der kunne arbejde med det her, sådan at den enkelte lærer, i tilfælde af at vedkommende oplever at have brug for det, kan søge derhen og spørge om, hvad han eller hun skal gøre nu, og så er der nogle redskaber, kunne man kalde det, til at gå videre og hjælpe den unge, inden den unge kommer alt for langt ud i det.

Vi ved jo, at mange unge har det meget skidt med f.eks. at blive henvist til skolepsykolog og videre i systemet, og derfor kunne det jo være, man faktisk kunne nå at stoppe en uheldig, ulykkelig udvikling i tide, så udgangen på det